

Lázár János ópusztaszeri beszéde a Nemzeti Összetartozás Napján

A Miniszterelnökséget vezető államtitkár beszédének leirata

Hölgyeim és Uraim, tisztelt Honfitársaim, magyarok, határon innen és túl!

Nemrégiben történészhallgatókkal találkoztam. Volt köztük egy fiatalember, aki a bölcsészskarral párhuzamosan pszichológiát is hallgatott. Így talán nem meglepő, ha a történelemszemléletét egyfajta lélektani megközelítés határozta meg. Ez a fiatalember a magyarok huszadik századi történelmét „Az elfojtások történeteként” írta le. „Az elhallgatások, a szembenézések elkerülésének” a történeteként. És úgy találta, hogy ezek az elfojtások számos társadalmi, szellemi-lelki kórtünetet produkáltak. E tünetek – már-már kóros viselkedésminták – nagy része pedig épp a politikában figyelhető meg szerinte. Ha a huszadik század magyar történelmének legnagyobb traumáira gondolnak (és azok politikai „utóéletére”), akkor bizony nehéz vitatkozni ezzel a megfigyeléssel.

Vegyük csak sorra. Ha az időben visszafele haladunk, itt van rögtön a magyarországi kommunista diktatúra. A nemzet félévszázados traumája, amelynek feldolgozatlansága már Antall József miniszterelnök úr elhíresült mondásában is megfogalmazódott: „Tetszettek – tetszettünk – volna forradalmat csinálni...” Hiszen a rendszerváltás békés folyamata, nemcsak a jövőt hozta el, hanem a múltat is visszacsempészte. A múltat, amely még mindig velünk él. Igaz, 2010 áprilisában a nemzet újabb esélyt harcolt ki magának, hogy ami 1990-ben félbe maradt, két évtized után végre befejeződhessék. Nemzeti traumáink feldolgozatlanságára példa a huszadik század másik nagy, nemzeti tragédiája, a Vészkorszak is, amelyben a szembenézés és a tapasztalatok közös tudássá tétele még várat magára. Bár szeretném hinni, hogy ezen a téren is megindult a változás. Személyes elkötelezettségem, hogy ki is teljesejjen.

És íme, itt van a múlt század nagy, nemzeti traumái közül a harmadik is: Magyarország megcsonkításának, az országgal és a nemzettel szembeni igazságtalanságnak a traumája, Trianon. Az elfojtás és emberöltőnyi elhallgatás talán itt a legfeltűnőbb. Amiképpen annak minden lelki és politikai következménye. Egyetértek azokkal, akik a trianoni traumát nem tartják elbeszélhetőnek, megérthetőnek anélkül, hogy ne beszéljünk a Monarchia és azon belül is a magyar politikai elit hibáiról, vakságáról az első világháború idején és végén. És szabad európaiként, apaként – aki a gyermekeire egy békében, biztonságban élő Magyarországot, egy háborúskodások, illetve határok (!) nélküli Európát akar hagyni – egyetértek azokkal is, akik tudják és vallják:

A szomszédos népek ellenségeskedése nem gyógyírt jelentene a trianoni sebekre, inkább elgennyésítené azokat.

Ugyanakkor a legmélyebb meggyőződése az, hogy több nemzedéket megnyomorított a kommunista gyakorlat, amely a gyökértelen internacionalizmus és Trianon tabuvá tételét kínálta csupán válaszként.

A nemzeti oldalt azóta érik méltatlan támadások a bal- és a liberális erők részéről a Trianon-tabu megdöntése miatt, amióta Magyarországon újra szabad a gondolat és szabad a szó. Pedig nem irredenta az, aki nem tűri, hogy a felvidéki magyart leszlovákozza; és nem szélsőjobboldali, aki nem tűri, hogy az erdélyi, partiumi, vagy csángóföldi magyart lerománozza bárki is. Pláne nem magyar politikus. Ahogyan nem populista az sem, aki sosem nyugszik bele, hogy a kárpátaljai magyar egyszerűen csak ukrán, a vajdasági szerb, az örvidéki pedig osztrák legyen.

A nemzetek Európájában hiszünk, amely lebontja a határokat. Amely átível az államok kicsinyes keretein. Nem európai és nem demokrata az, aki teljes hittel kiáltotta, hogy 2004. december 5-e nem lehet megoldás 1920. június 4-ére. Nem megoldás az semmire, csak újabb probléma forrása. Akik ezt állították, azok nem értik a magyar történelmet. Egy be sem hegedt seb föltépése. Egy szétszakított nemzet újbóli megosztása. Szégyen és gyalázat.

És amikor azt mondom Önöknek, hogy a múlt még mindig velünk él: a tagadás, a hallgatás és a felejtés árulása még mindig itt van, akkor az nem szónoki fogás. A határon túli magyarokat eláruló miniszterelnök, december 5-e politikusa ma sem bán semmit, ma sem kérne bocsánatot senkitől és ma is NEM-et mondana, a határon túli magyarokra. Nemrégiben nyilatkozott erről magabiztosan, kételyek nélkül. Még mindig nem érti. Még mindig annak a hagyománynak a követője, amit a kommunista diktatúra agymosása alapozott meg a magyar társadalomban. Még mindig nem érti, hogy ez az esztelen és szívtelen NEM elsősorban azt bizonyítja mindenkinek, hogy őbenne – és a híveiben, meg a szövetségeseiben – sajnos még mindig nem zajlott le a rendszerváltás. Bennük még mindig kommunizmus van: nemzetietlen, hitetlen és szabadság nélküli világ. És még ők beszélnek korszakváltásról! Az új korszak, amelyet ők akarnak írni, ugyanaz a régi korszak, amelyet Magyarország két évtizede igyekszik lezárni.

Hölgyeim és Uraim!

Trianon története: a külső és belső árulások, a nemzeti és „nemzetközi” szégyenek története. Több mint kilencven éve a világ és Európa árulta el Magyarországot. Aztán a nemzet árulta el saját, keresztény értékeit, amikor magával, az ördöggel is lepaktált, hogy megpróbálja visszacsinálni az ezeréves állam megcsonkítását. Később a magyar kommunisták árulták el a saját nemzetüket, amikor évtizedeken át a hallgatást és a felejtést tették törvénné. Legutóbb pedig a magyar balliberális oldal árulta el a nemzetközösséget, amikor esztelen és szívtelen érvekkel tagadta meg, átkozta ki a nemzetből azokat a magyarokat, akiknek csak az állampolgársága változott meg 90 éve. Az anyanyelve, a történelme, a kultúrája azonban nem.

Aki magyarnak született, maradjon a szülőföldjén is magyar – akkor is, ha az a szülőföld a politikai földrajz, vagy a közigazgatás szempontjából már nem Magyarországon van. Ez éppen, hogy nem nacionalista, hanem nagyon is európai érvelés. Ugyanígy érvel a dél-tiroli, a katalán és a skót is. A magyarnak sincs kevesebb jussa az európai közösségben, éppen erről szól – erről kellene szólnia – az Uniónak. Mert az összetartozás kinyilvánítása, nem az európai megosztottság akarását jelenti. Sőt, mi, modern európaiak abban hiszünk, Európa, az Európai Unió is erősebb lesz attól, ha polgárai otthonosabban érzik magukat benne – ha a magukénak érzik. Olyan helynek, ahol azok lehetnek, akik. Skótok, katalánok, vallonok, flamandok, szászok. És magyarok.

Az Összetartozás napja ezért a valódi európaiság és kompromisszumot nem ismerő rendszerváltás napja is. A közös Európa a számunkra nem a nagyhatalmak által diktált gazdasági vállalkozás, hanem egyenrangú felek szabad együttműködése. Európa nekünk nem a nemzeti önfeladásról, valamiféle új „internacionalizmusról”, hanem a kölcsönösen tisztelt nemzeti önazonosságról és nemzeti érdekről szól.

Mi a nemzetek Európáját akarjuk, ahol a határ nem elválaszt, hanem összeköt. Ahol a nemzeti együttműködés és a nemzetek közötti együttműködés rendszere felülír mindent. Állampolgárságot, országhatárt, politikát, történelmet. És Trianont is. Felülírja Trianon botrányát is, ami 90 évvel ezelőtti rajtunk, magyarokon esett meg és amiért Európa idestova egy évszázada elfelejtette szégyellni magát. Magyarországnak ma olyan kormánya van, amely nem rest emlékeztetni erre Európát. Ezért nem engedünk a kettős állampolgárság intézményéből, ezért nem engedünk a határmenti

együtműködésekben és ezért nem nyugszunk addig, amíg minden szomszédos ország magyar közössége be nem kerül az Unióba, sőt, a schengeni övezetbe is.

Mi, magyarok 2010 óta új Magyarországot építünk és új Európát – csak olyan Európát vagyunk hajlandók építeni, amely a trianoni traumára is gyógyírt tud adni. A Nemzeti Összetartozás napja erről is szól: hogy erre emlékeztessük önmagunkat, és figyelmeztessük ugyanerre Európát is!

Köszönöm, hogy meghallgattak!